

TÓCÓI HARANGSZÓ

A Szent Család Templomból

18. évfolyam 6.szám - az Úr 2017. évének június havában

”Alászállt a poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül, fölment a mennybe, ott ül a mindenható Atyaisten jobbján”

A keresztény ember életszemlélete alapvetően innentől különbözik más emberektől. A kínszenvedés és halál, még ha nehezen is, de értelmezhető sokak számára. Ha nem is tudnak neki értelmet, vagy jelentést adni mégis el tudják fogadni, ugyanis napról napra találkoznak ezzel a képpel a mindennapok eseményeiben. A végérvényes halál legyőzése viszont már meghaladja a mindennapos empirikus tapasztalatot. Nem hiába, hiszen senki sem tapasztalta még meg, hanem reményteli várakozással várjuk mindannyian, hogy beteljesedjen az életünkben mindaz, ami Jézus életében végbement. Ugyanakkor a reménykeltő várakozáson túl segítséget nyújt az ember, élet utáni legmélyebb vágya. Ugyanis ha pusztán egy hittétellel állnánk szemben, akkor nehezen lehetne értelmezni a feltámadás, mennybemenetel és megdicsőülés kérdését. Ellenben így, hogy mindezek az emberi lélek legmélyebb vágyaira és igényeire mutatnak rá, már sokkal jobban értelmezhetőek, még akkor is, ha sokszor nehézséget okoz ezeknek helyes és életszerű megélése. Egy biztos: mindannyian e felé tartunk, amennyiben emberségünket egyre inkább kibontakoztatjuk élethivatásunkban, mindennapi tevékenységünkben, cselekedeteinkben. Természetesen egy másik út az, ha minderről lemondunk és az elhanyagolás, a lemondás és a megtörtség útját választjuk. Mindezzel kapcsolatban talán az egyik legfontosabb dolog, amit el szoktunk felejteni, hogy bár az életünkben mindezek az igazságok még a reményteli várakozás állapotában vannak jelen, ez nem azt jelenti, hogy a világ életének „kétesélyes” végkimenetele lenne. A kereszténységben nem azt éljük, hogy „győzni fogunk”, hanem azt, hogy Krisztus már győzött a halálon. A kérdés lényegében annyi, hogy csatlakozunk-e hozzá mindebben és engedjük-e, hogy az életünkben egyre inkább meggyökerezzen a feltámadás győzelme, vagy minden tény ellenére „átállunk” a vesztes csapatba és lemondunk mindennek beteljesedéséről az életünkben. Mindeközben nem szabad elfelejtenünk, hogy Krisztus nem egy eltávolodott valaki lett azzal, hogy a Mindenható Atya jobbján ül. Hitvallásunkban, ha szabad ennyire egyszerűen fogalmaznom, ez azt jelenti, hogy „minden a helyére kerül”. Jézus ugyanis megígérte, hogy velünk van minden nap a világ végezetéig. Ez az isteni jelenlét természetesen mindig is megvolt az emberiség életében, de ennyire konkrét, sőt kézzelfogható módon csak a feltámadás és az azutáni eseményekben lett. Az isteni jelenlét ugyanis a lehető legteljesebben áll rendelkezésünkre az Oltáriszentségben, Isten Kinyilatkoztatásában, az Egyház közösségében, a Szentlélek bennünk lakásában.

Rev. Rezsnek Ádám

Események templomunkban

Legutóbbi lapszámunk óta egyházilag anyakönyvezett esemény nem történt plébániánk területén.

Június 3-án egyházközségünk több tagja részt vett a csíksomlyói búcsún.

Június 18. Úrnapja. Krisztus Szent Testének és Vérének főünnep. Szentmise után körmenet a templom körüli parkban. – Köszönjük a virágokra adakozók adományait és az oltárokat díszítőik áldozatos munkáját.

Június 25-én a vasárnapi szentmisén egyházközségünk ifjúsági ének- és zenekara szolgál. – A vakáció idején (július, augusztus) nem lesz templomunkban ifjúsági mise.

Június 29. Szent Péter és Szent Pál apostolok főünnep.

Július 2. Ezen a vasárnapon gyűjtés lesz a Szentszék kiadásainak és karitatív tevékenységének támogatására. Ez a pénzadomány az úgynevezett „Péter-fillér”.– 1870 és 1929 között ez volt a Szentszéknek az egyedüli bevételi forrása.

A Mária Légió minden hétfőn 16:30-tól (hetenként váltakozva) beteglátogatást vagy közös imát végez.

Figyelem ! Június végétől szeptember elejéig a közösségépítő, valamint a hittan foglalkozások szünetelnek és a kéthetenkénti filmklub sem lesz megtartva.

Szeretettel ajánljuk

Június 24-én 10 órától Szabolcs községben a Szent László-év főeseményeként szabadtéri szentmise lesz a Gyórból ez alkalomra elhozott Szent László fejereklje jelenlétében számos hazai és külföldi püspök részvételével.

Az ünnepi eseményre szeretettel várják plébániánk híveit is! Szabolcsra külön busz fog indulni plébániánkról.

Pray and Run: Futás a testnek, imádság a léleknek

„Nem tudhatjuk, mikor szereti meg a sportot, a mozgást egy templomba járó ember. Adunk esélyt ennek, mint ahogyan annak is, hogy egy profi futót ezen a helyen megérintsen valami a kereszténységből. Az ember nem csak test és nem is csak lélek. A kettő egysége ” – mondta Szabó Csaba 2017. június 10-én az I. Máriapócsi futózarándoklat megnyitóján. Számomra nagyszerű esemény volt ez a futózarándoklat, hiszen keresztény futóként a Szent Család Plébániát képviseltem.

Reggel 8 órakor megtelt a templom futókkal, ahol Parakliszon vettünk részt az istenszülő tiszteletére. Itt Orosz István kegyhelyigazgató elmélkedett.

Az esemény nyitóbeszédét dr. Szabó Tünde sportért felelős államtitkár tartotta, aki később a futást is elindította. „Hiszem, hogy egy zarándoklaton való részvétel, ahogyan a közös sportolás is, közösséget teremtő élményt jelent” – fogalmazott köszöntőjében az államtitkár. Kitért arra is, mennyire felemelő számára Máriapócsra, erre a neves búcsújáró helyre érkezni, ahol „az ég és a föld, a lélek és a test összeér.”

9.40- kor eldőrdült a startpisztoly a hosszútávfutóknak. Előtte a családi örömfutáson és a rövidebb távokon versengtek a résztvevők. Én a leghosszabb távon, a fél-maratoni 21 km-en indultam. 4 kört kellett futni. A templom elől indultunk és minden körben megkerültük a kegyhelyet. Végül a befutás a templomkapuban ért véget, ahol a Máriapócsi templomot ábrázoló érmet akasztottak minden befutó nyakába. Felemelő

érzés volt ezen a helyen futva zárandokolni és a Szent Család közösséget képviselni. A jó hangulatról egész nap Palánki István, Palánki Ferenc megyés püspökünk unokaöccse gondoskodott. Jó volt látni és érezni, hogy papjaink is sportcipőt húztak és lefutották választott távjukat. Egy rendhagyó lánykérésnek is tanúi lehettünk. A legmesszebről egy szíriai fiatalember érkezett. A célban keresztet vetett és elmondta, hogy gyermekáldásért ajánlotta fel futását. A zárandoklaton 488 futó vett részt. A legsportosabb egyházközösség és a legsportosabb iskola vándorkupáját is a helyiek vitték el. Remélem, az őszi vagy a jövő évi versenyre már nem egyedül megyek. Bízom benne, hogy mások is kedvet kapnak Debrecenből a futózárandoklatokra.

Kókainé Varga Beatrix

Megkérdeztük

Milyenek képzeli egyházközösségünket 2-3 év múlva?

Véleményünk szerint az egyházközösségünk szemlélete és egymás iránti tisztelete az elkövetkezendő időben csak erősödni fog. Hiszen az egyébként gyorsan változó és durvuló világban csak akkor lehetnek biztonságban és jó létben az emberek, ha oda figyelnek egymásra, segítik egymást, terelik egymást a pozitív dolgok felé. Az egyházközösségben jóhiszemű emberekkel vagyunk körülvéve így minden esély meg van arra, hogy a jövőben is erősítsük a közösséget, Gyermekünket pedig ezen az úton haladva tereljük a szép és jó élet irányába.

Reményeink szerint Ők is gyakorolni fogják az egyház iránti érdeklődést, tiszteletet, mellyel Unokáinknak élő példái lesznek és tovább viszik az Őseinktől kapott vallást és hitgyakorlást.

Világszinten is pozitív változásra számítunk, hiszen médiaforrásokból látva azt gondoljuk, hogy igen erős a Katolikus emberek akarata, mely képes egy szebb, erősebb jövőt építeni, nagy összefogással. Kívánjuk, hogy legyen így világszinten! *Ördög család*

Milyenek képzelem el 3 év múlva a Szent Család templom közösségét?

A Szent Család templomunk kis közössége, hála Istennek élő közösség. Papjaink is megtesznek mindent „kis családuknak” fejlődése érdekében, és tényleg családias a hangulat templomunkban. Ez által, a szentségek vételét is lelkesen veszik a hívek, a szent misékkal és imáikkal pedig segítik az Egyházat és egymást. És, hogy milyenek képzelem el 3 év múlva a közösségünket? Azt, ugye hát, előre nem tudhatjuk a jövőt, csak a Teremtő Isten tudja, ezért reménykedve gondolok rá, hogy majd akkor is szép számban leszünk, akik kitartunk hitben, reményben, és szeretetben. Szoktak jönni a templomunkban vendég Tisztelendő atyák, szent misézni, és az egyik Tisztelendő atyának az evangelizációjából idéznék: „Nem vagyunk kevesen sem, nem vagyunk többen sem, annyian vagyunk, amennyinek kell lennünk. Ezért is kell imádkozni mindenkiért, hogy Jézus adja meg a bűnbánat- és a megtérés kegyelmét mindenkinek, és azért is, hogy be is fogadják Őt az emberek a szívükbe, így talán többen is lehetünk a későbbiekben, a kis közösségünkben. Természetesen hozzá tartozik a közösség fennmaradásához, hogy Magyarország békéjéért is imádkoznunk kell, amely a Szűzanya Ország. Ezáltal is sokat tehetünk, templomunk életének a jövőjéért. A gyermekeket is, akiket megkeresztelnek, az Atya, Fiú, és a Szentlélek nevében, és Isten szeretetére nevelik a szülők, felnőttként tovább képviselhetik Isten népét, a közösség által. Én személy szerint, így tudom elképzelni több év múlva templomunk életét. És kívánom, hogy ezután is szívvel-lélekkel kövessék a hívek Jézus Krisztust, aki ott él mindenkiben, aki

befogadja Őt. Megint csak idéznék, de most már az örök ígét, amely a közösség fejlesztéssel kapcsolatos, amit maga Jézus mondott: „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” Máté:18.20. Az Úr Jézus áldjon meg mindnyájunkat. Ámen.

Tóth Szilvia

Én 2003-ban költöztem Debrecenbe, s kerültem kapcsolatba a Szent Család Egyházközösséggel. Sokat hallottam arról, hogy a templom felépülése után nagyon kiegyensúlyozott, jó közösség kovácsolódott össze. A szentmiséken minden korosztály képviseltette magát. Az egyházi rendezvényeken is mindenki megtalálta a helyét. Voltak szervezők, előkészítők, lebonyolítók, értékelők, s volt boldog, hálás közönség.

Az utóbbi időben viszont feltűnően kevés gyereket, fiatalot láthatunk a templomban. Alig látunk nagyszülőt, aki kézen fogva jön az unokájával, de a szülők többsége is gyerek nélkül érkezik a szentmisére vagy más rendezvényre. Mi lehet ennek az oka? Mindig próbálunk találni magyarázatot, de az igazi okot nem tudjuk.

Felvetődik bennünk a kérdés, hogy milyen lesz az egyházközösség 2-3 év múlva, esetleg később.

Optimista vagyok. Hiszem, hogy az idősebb korosztály továbbra is hűségesen jön, tevékenykedik, semmiért sem hagyná el szeretett közösségét, az Isten házában való feltöltődést. Számunkra magától értetődő, mit jelent: „Uram, jó itt nekünk!”

A középkorúak azért fognak továbbra is bekapcsolódni, mert hálásak akarnak lenni szüleiknek a sok szertetért, vallásos szellemű nevelésükért. Gyerekeink is jó példát akarnak mutatni.

A közösség nagyon fontos tagjai a gyerekek és fiatalok. Manapság egyre többen járnak egyházi iskolába, egyre nagyobb számban vesznek részt hitoktatásban. Ők saját maguk is megtapasztalják az ilyen közösségek előnyét, érzik a törődést, a feléjük áramló szeretetet.

A vezetésre teremtett emberek (plébános, káplán, képviselők, aktív közösségi tagok) bátran kezdeményezzenek, adjanak feladatokat, tanácsokat a fiataloknak.

Hiszem, hogy nem fognak bennük csalódni. Ők lesznek azok a megbízható, lelkes egyének, akik meghatározzák a következő évek közösségi életét.

A közösség jövője a következő nemzedék bevonásától függ.

Varga János

Vasárnapi szentmiséken felolvasó testvérek

Június 18. (Úrnapja): Báránkó család

Június 25. (Évközi 12. vasárnap): Ifjúság

Július 2.. (Évközi 13. vasárnap): Rózsafüzér Társulat

Július 9. (Évközi 14. vasárnap): Szabóné Karácsony Annamária

Július 16. (Évközi 15. vasárnap): Ministránsok

Megér egy mosolyt

Kovácsék egy 10-ik emeleti lakásba költöznek. A lakásszentelésen az egyik vendégük megjegyzi: – Csak az a jó ebben a lakásban, hogy közel van a Jóistenhez.